Шаблею, шаблею бистрою, співучою,
вітряною крицею, вигнутим крилом —
снилося: під Мірчею, під камінною кручею
осінь продзвеніла над моїм чолом.

І дивлюсь я місяцем гірко, затуманено
із-за хмари срібної, в журному жару.
І ніхто не відає, що мене поранено,
що блакитним місяцем вранці догорю.

Що голублю пальцями кудрі осокорові,
іскрою журливою сріблюся в вікні,
що хилюся зраджено головою к борові,
голубою скронею к рідній стороні.